

[Bundvad.]

da vise sig, at vort bytteforhold over for udlandet er dårligt, at vi har et minus med hensyn til effektivitet og teknik, og at vi bør bestræbe os for at fremskaffe nødvendig kapital til investering, til ny produktion og til øget beskæftigelse. Det kan godt være, at disse synspunkter i øjeblikket krydser de borgerlige partiers partitaktiske synspunkter og spekulationer, men det ændrer jo ikke den kendsgerning, at dette er vort lands egentlige økonomiske problem.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var inde på en omtale af velfærdsstaten eller formynderstaten, som man også kalder den. Det ærede medlem sagde med megen harme i stemmen, at velfærds- eller formynderstaten griber ind med skatter og restriktioner, og derefter fordeler den, og det ærede medlem mente — forstod jeg — at denne hæslige stat ødelægger alt. Mon vi alligevel ikke skulle tage den lidt med ro og spare lidt på harmen? Hvor er det let for det ærede medlem at skrue sig op til de store højder med hensyn til teori og slagord. Men den kolde, nøgne virkelighed viser jo noget helt andet, også for det ærede medlem selv.

Det sidste forslag, folketinget har stemt om, er folkepensionsforslaget, det mest deciderede velfærdsforslag, som jeg tror folketinget nogen sinde har behandlet. Venstres flertal sammen med de konservative flertal stemte for dette forslag og ydede dermed sit bidrag til udbygning og sikring af den velfærdsstat, som man nu kritiserer.

Går vi lovgivningen efter f. eks. for sidste folketingsår, ser vi, at venstre har stemt for så godt som alle forslag. Ved tredje behandling har der været stemt om op imod 100 forslag. Venstre har stemt imod i kun 4 tilfælde og svaret stemmer ikke i kun 2 tilfælde. Jeg vil ikke sige, at venstre har stemt for regeringens forslag med glæde, men jeg kan tillade mig at konstatere, at velfærdsstaten eller formynderstaten, som vi kender den i dag, er blevet til med tilslutning fra venstre og de konservative.

Jeg vil også gerne konstatere, at de skatter, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen kritiserer, er gennemført i hans regerings tid. Skatterne er ikke forhøjet i den socialdemokratiske regerings tid, tværtimod lettet

for de mindre indtægter og formuer. Går vi til opsparingen, er det ikke det ærede medlem, der har gennemført præmiering af opsparingen, men derimod den socialdemokratiske regering. Jeg kan godt tænke mig, at det for en borgerlig partileder kan være trist at høre på denne påvisning, men det får nu være, for sådan er forholdet. Enhver af os kan slå efter i Folketingstidende og konstatere, at jeg har ret, og skulle man så ikke holde lidt måde med kritikken af den velfærdsstat, man selv har givet sin velsignelse?

Det ærede medlem mente, at socialdemokratiet førte en ungdomsfjendtlig politik. Det er en påstand — det kan ikke være andet — men der må jo deri ligge, at venstre omvendt vil føre en politik til fremme af ungdommens interesser. Lad mig et øjeblik se på det spørgsmål. Jeg kan selvfølgelig ikke vide, hvad venstre vil i fremtiden, for som bekendt har partiet, som om det var den dybeste hemmelighed, omhyggeligt skjult, hvad det har i sinde, men jeg kan drage slutninger af, hvad der er sket, og af, hvad venstre har foretaget sig, og det bliver ganske interessant at se for ungdommen.

Lad mig give et par eksempler. Det ærede medlem beklager, at det er vanskeligt for ungdommen at starte egen virksomhed på grund af de økonomiske forhold. Mon det kan tænkes, at det ærede medlem har glemt, at hans egen regering netop ønskede at stramme økonomien for de unge? Den 7. november 1950 foreslog det ærede medlems regering, at der skulle pålægges de ugifte en særlig skat på fra 2 til 4 pct. af indkomsten eller det dobbelte som bunden opsparing i 10 år, indtil 1960. Forslaget blev ikke til noget, men man kan vel ikke selv med den bedste vilje påstå, at en sådan særskat ville kunne karakteriseres som særlig ungdomsvenlig.

Hvad boligen angår, har det ærede medlem den opfattelse, at vi skader ungdommen ved ikke at ophæve kontrollen med huslejen. Det er en virkelig bagvendt problemstilling. Den går jo nemlig ud på, at ungdommen skulle få det lettere ved, at andre får det sværere, og det kan da vist ikke være rigtigt. Man kan diskutere huslejestoppet ud fra mange andre synspunkter, men det er, synes jeg, en urimelig opfattelse,